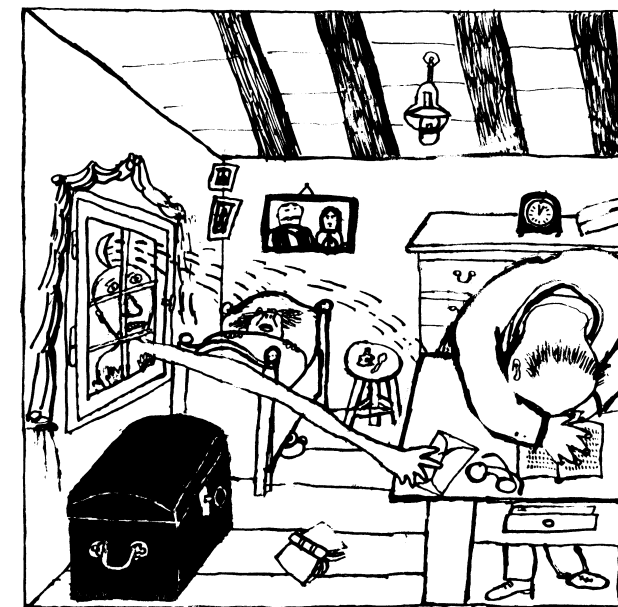

Šolcův statek v Sobotce
Galerie Karla Samšiňáka

Jiří Šalamoun

Grafika

od 1. června
do 2. července 2013

Vernisáž: sobota 1. června 2013 ve 14 hodin
Vystoupí: Studio Šrámkova domu

Dernisáž: úterý 2. července 2013 v 16 hodin
Promluví: Dr. Jan Rous
Vystoupí: Studio Šrámkova domu

Galerie Karla Samšiňáka

Šolcův statek v Sobotce
Šolcova čp. 133

Vstupné dobrovolné
Otevřeno denně 8-11 a 13-17

Občanské sdružení
Přátelé Šolcova statku

U Studánky 449/5, Praha 7, 170 00
IČO 270 02 128
č. účtu 2255406001 / 5500
www.solcuvstatek.cz

1. června - 2. července 2013

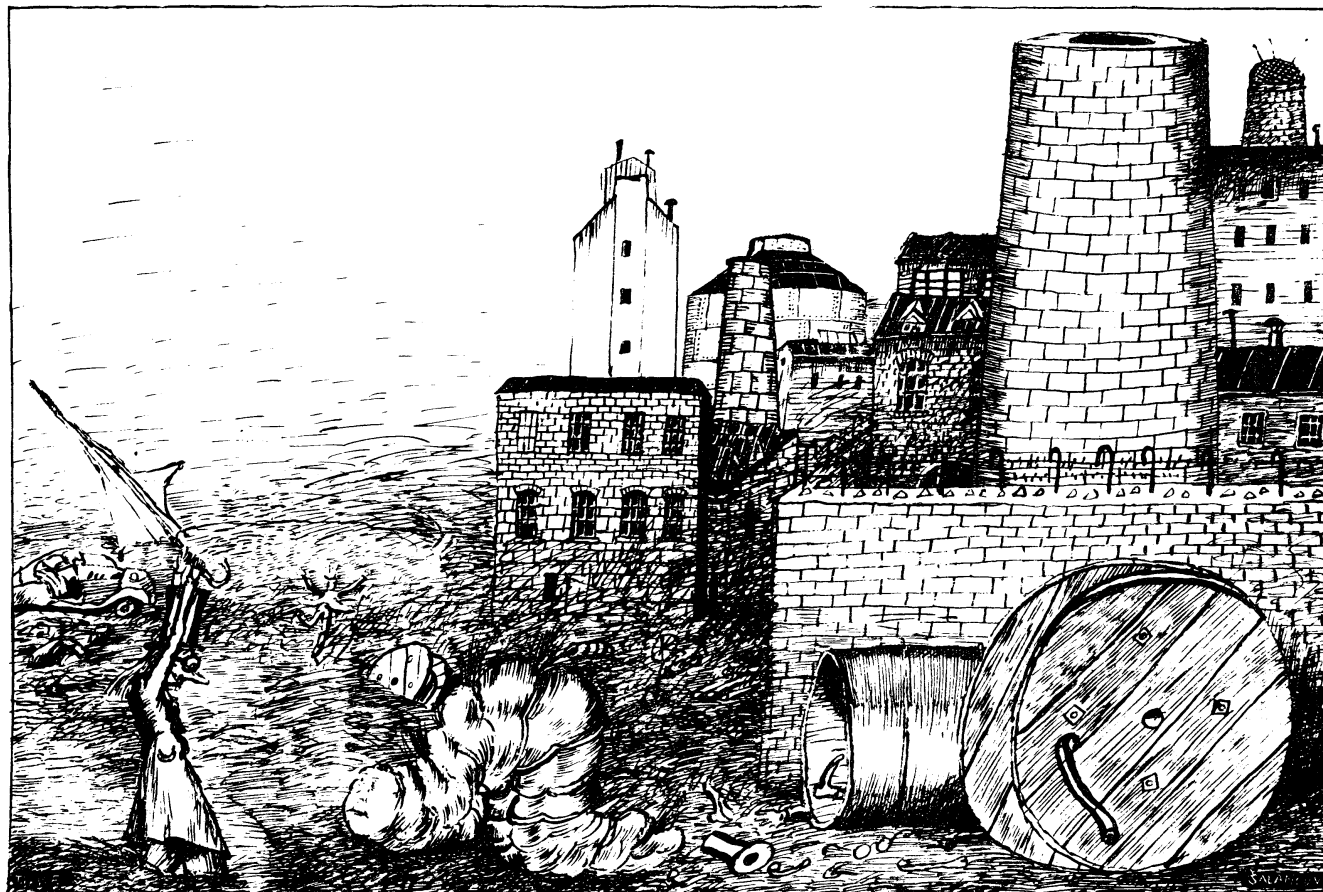
Jiří Šalamoun

grafika

Narozen 17. dubna 1935 v Praze, studoval v letech 1952–1961 na Akademiích v Praze a v Lipsku. Mezi lety 1990 – 2003 vedl ateliér ilustrace na VŠUP v Praze, 1992 jmenován profesorem.

Znám je hlavně, i když ne zrovna spravedlivě, jako tvůrce výtvarné podoby několikadílného večerníčku (1976–84) o Maxipsu Fíkovi (námět Rudolf Čechura), vydaného i knižně. Je ovšem pravda, že Maxipes Fík patřil mezi nejkrásnější večerníčky vzniklé v době, která krásná nebyla. Jiří Šalamoun je však hlavně grafik a ilustrátor – jeho ilustrační a typografická tvorba představuje asi stovku knih, k tomu je nutné připojit řadu bibliofilských tisků, několik desítek filmových, divadelních a výstavních plakátů, několik animovaných filmů a konečně kolem dvou set grafických listů.

Tyto oblasti mají společné východisko – schopnost vyprávět, tlumočit, interpretovat to, co umělec nechápe jen v příbězích knih, ale co promýšlí s využitím vlastní životní zkušenosti a co nechává projít svým životním postojem. U příběhů knih je umělec sice vázán proudem jejich vyprávění, ale Šalamoun hledá jejich smysl, odkrývá jej s jeho hloubkou, skrytou mnohdy pod proudem slov různých textů, které ilustroval. Tento způsob objevování a odkrývání je zjevný i v umělcově grafické tvorbě, vznikající často v cyklech, rozvíjejících se souborech listů. Valnou většinu však tvoří jednotlivé grafiky, které mají svůj vlastní anekdotický nebo metaforický příběh, ale zároveň jsou příběhem forem, barvy, kontrastů. Jako by ty listy představovaly zvláštní bytosti, které předvádějí všechny svoje možnosti. Všechny

zmíněné oblasti jeho tvorby ale opět něco spojuje, co se objevuje za různými formami vyprávění – specifický životní a tvůrčí postoj založený ve skepsi, ironii, nacházející svůj výraz v jemném humoru. U Maxipsa Fíka, pana Tau nebo Posledního mohykána a dalších knih pro mladé čtenáře je jeho humor laskavý, převážně je však vyostřený, sarkastický, parodický, groteskní. Objevuje směšnost, trapnost, agresivitu hlouposti, nesmyslnost určitých životních situací – jemný a půvabný je v desítkách ilustrací k Dickensovým Pickwickovcům (1971), k Sternovi (1985), Tolkienovu Hobbitovi (1979), na druhou stranu krutý je

v ilustracích ke Kronice města Hloupětína Saltykova-Šcedrina (1990). Oproti ilustračním cyklům, rozvíjejícím se na mnoha stranách a v mnoha situacích, představují Šalamounovy grafiky jakési koncentráty, metafory, zkratky nebo možná i zkratky. Pracují s velkými plochami, v nichž ale vše začíná a končí. Každý grafický list předkládá svůj specifický svět, který je ale spojen s nezaměnitelným výtvarným názorem Jiřího Šalamouna, s jeho nezaměnitelným výrazem a rukopisem.

Jan Rous